

Всеукраїнська громадсько-політична і літературна газета

Видається у Сімферополі

№ 35 (86) Субота, 3 вересня 1994 р.

Ціна договірна

ЗАЯВА

КРИМСЬКОЇ КРАЙОВОЇ ОРГАНІзації НАРОДНОГО РУХУ УКРАЇНИ З ПРИВОДУ РІШЕНЬ ПОЗАЧЕРГОВОЇ СЕСІЇ СЕВАСТОПОЛЬСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ

23 серпня 1994 року позачергова сесія Севастопольської міської Ради народних депутатів прийняла рішення про російський статус міста Севастополя, розташованого на території України. Депутати від блоку «Росія» вже вкотре підміночні економічні проблеми, проблеми енергозабезпечення і соціального захисту громадян проблемами приналежності територій, заявив раз доводячи, що виборена ціюю конфронтація російська приналежність Криму й Севастополя для них важливіша, ніж потреби людей.

Керуючись загальнодержавним принципом мирного співіснування народів та територій, Кримська крайова організація Народного Руху України вважає, що рішення, приняті сесією Севастопольської міської Ради народних депутатів, не мають юридичної чинності з моменту їхнього прийняття, оскільки суперечать обов'язковим нормам міжнародного права про недоторканність та неподільність кордонів суверенних держав, а також взаємним міжнародним зобов'язанням України, Російської Федерації та Столичних Штатів Америки. Згадані рішення є фактором, який дестабілізує політичну ситуацію в чорноморському регіоні.

Кримська країнова організація Руху звертає увагу Президента України Л. Кучині та Генерального прокурора України В. Дацюка на той факт, що приняті Севастопольською міською Радою рішення, а також обставини, за яких ці рішення приймалися, містять у собі кваліфікаційні ознаки порушення кількох статей Кримінального кодексу України, зокрема — статті 56; 62.

Кримська країнова організація Руху сподівається, що кримчани та севастопольці зокрема дадуть належну оценку сепаратистським рішенням Севастопольської міської Ради народних депутатів, зрештою змусить кримську та севастопольську владу зайнятися вирішенням першочергових економічних питань, а не політиканством.

28 серпня 1994 року.

НА РИНОК ЧЕРЕЗ КУБУ

Незважаючи на те, що Україну з Кубоюєднанням, сподіваючись відкриття співпраці в рамках Ради Економічного Взаємодопомоги, українською підримкається жодного разу участі в кубинському ярмарку не брала. Не цьогорічному, який відкріється 30 жовтня, передбачено і участь України — для неї Торгова палата Куби вже забронювала 9 квадратних метрів виставкової площа безкоштовно.

Сьогодні економічне становище Куби благато в чому схоже з українським. Спад виробництва, відсутність у банках готівки для візув морозахарніків змушиють уряд відновлювати звязки з кубинськими партнерами, що їх відсутністю відмінно відповідає більшості кубинської металургії. Ще Куба хотіла б знати в Україні підприємство, яке зайнялося б переробкою концентрату никелю — солідної частки кубинського експорту.

З української продукції Куба цікавиться якір, тушкований на телятині, сир, вершкове масло, олія. Натомість Україні вони могли б запропонувати цукор, цитрусові, ліки і медичні відомства. Та розв'язання проблеми українсько-кубинської тісноти відповідає уважним розрахункам, що їх відсутністю відповідає більшість кубинських міждержавних угодах. Куба підписана з Україною угоду про співробітництво, одразу після референдуму 1 грудня 1991 року. Та Кабінет міністрів України не зміг вчасно розробити механізм торгово-економічних відносин з Кубою, тому на сьогодні вони поки що обмежуються бартерними поставками українських запчастин для сільськогосподарської міністерства Куби в обмін на цукор.

Віктор БЕРЕЗОВСЬКИЙ.

КРИМ БЕЗ ВОДИ

Протягом спекотного літа в Криму пройшла лише одна небільша злива. Вона нічого не принесла до майже повноти високих водосховищ, з яких постачаються міста Криму водою.

Надзвичайно критичний стан з постачанням водою склався у Севастополі, Ялті, Сімферополі... Наприклад, у столиці автономії місцева влада прийняла рішення подавати воду в житлові мікрорайони за графіком, вода подавалася через день. Важко передати якість води: камалутна, не-примінного болотного запаху, з невідомими широкими загалу жилітами мікроелементами, і, можливо, бактеріями.

Мовчанка санітарної служби стосовно якості води ще більше пригнічувала людей.

Мешканці висотних будинків залишалися без краплин води навіть тоді, коли вона подава-

лась за графіком. Втративши надію, люди з відразами, пристосуваними посудом, потягнулися веревочками до нечисленних джерел, ділячи природу, що хоч вони існують.

В районі Керчі Кубишиба і Лермонтова люди ходили за водою по вул. Титова, де було ще джерело, це й ртутально.

Відтак вони відходили з різноманітним посудом. Люди зігрівали на вул. Ельшині, відтак на вул. Кравчука, то ійому б дісталось на горіхи. В наступні дні вони також думали про те, що Крим без дніпровської води не виживе. Нарешті виборчі, які ще вчора папко вимагали відокремлення Криму від України, зрозуміли реальні життя. Жаль, що таке прозорині приходить пізно.

Лесь ПАВЛЕНКО.

ХТО КОГО

29 серпня відбулося дуже цікаве, на думку багатьох оглядачів, засідання президії Верховної Ради Криму. Надзвичайно бурхливо обговорювалося питання про указ президента Криму Ю. Мешкова від 12 березня 1994 року «Про службу президента Республіки Крим з питань безпеки та міждержавних зв'язків». Виявилося, що цей указ був просто невідомий державам, контролю за реєстрацією закордонних представництв у Криму, збиралася після цього пропозиція про широкий депутатський загал.

Як зазначив голова комісії в

питаннях державного будівництва, законності і правопорядку ВР Сергій Нікупін, створена Ю. Мешковим служба має статус державного комітету. За словами С. Нікупіна, ця служба ставить за мету такі функції: «формування доброзичливого ставлення до президентства Криму з боку державних чинників, установ і наявності інших держав, контролю за четвертвою поверхом присвячення Верховної Ради, змінами аж 14 кабінетів!»

М. Бахарев навіть зажадав негайно викликати спеціальну

підрозділі міліції і розбройнити бойовиків з четвертого поверху.

Член президії В. Межак теж не відмовився. Йому дуже прикро від того, як пересувається президент Криму та речами півострова: величезний кортеж, охорони, членів сім'ї, сірощі ревніце сіри... Так не глядати на Л. Кучука, ні О. Мороза.

Словом, закрутися. Указ президента Криму М. Бахарев прямо заявив, що це не просто служба, а «независима вооружена групировка», яка розмістилася на четвертому поверхі присвячення Верховної Ради, змінами аж 14 кабінетів! М. Бахарев навіть зажадав негайно викликати спеціальну

наш кор.

ЧИСЛОВІ ДАТИ

І ТАК СТАЛОСЯ...

Зрозуміла річ, що саме нині я, як і всі мої співаки, маю немало різних проблем. Адже переважаємо не країні часі стоянення своєї незалежної держави. Та її економічна криза не дає насагні для творчості. А інколи й смуток огорне душу: чи побачу ще коли-небудь збірку своїх нових віршів та перекладів? Но для того, аби видати її зараз, — потрібно мати немало грошей. А де ж їх взяти протому смертному? Справи в нашій культурі, і, зокрема, в літературі, незаваді: не працюють видавництва, не регулярно виходять газети... Здається, повинні відчай.

Та ось цими дніми я одержав із Бельгії часопис мовою есперанто «Монато» № 8, у якому періодично з'являються і моя вірши. Але цого разу мою увагу привернули поезії поета-співака із Заїру Клієндюко Майди. Звичайно, з преси я знаю, що Заїр — це зарах один з гарячих і болючих точок на планеті, що там існує безліч невирішених питань. Та коли я прочитав поезії цього заїрського поета, — мої проблеми змаліли, мое нещастя побляло, мені зробилося соромно, що я ще маю нарікати на свою долю у той час, коли заїрський поет щи-

ро зізначає:

Я живу, я худоба,
у себе на батьківщині.
Я не маю ніякого
бажання жити.
Мое життя важке,
мій гаманець порожній.
Як мріяти про одяг,
коли немає й крихти
хліба...

Я весь перетворився

в ходильний скелет.

Годинник, гарний костюм,

смачна їжа —

це все розкоші,
яких я не маю

права мати.

Я карючуся чим

полапо.

Я сплю, до пополу.

Я пробудуюсь

будь-коли.

Я живу, я худоба,
у себе на батьківщині.

Голод, години, ганба —

це мої приятелі.

Ніхто не спічуває

мені.

Всі мене ненавидять.

Я вдене і вночі

ходжу на жебри.

Я хотів би працювати,

але ніхто мене не

приймає на роботу.

Мені не дозволяється

відвідувати навіть

базар.

Мені одразу проганяють,

якщо я туди потрапляю.

Ніхто не відповідає

мій

Михаїль ТЕРНАВСЬКИЙ,

поет і перекладач.

Сімферополь.

НАШІ БЕРЕГІНИ

ДІВЧИНА З ЛЕГЕНДИ

Кінгуре на народній поетичній ниві чудова спадщина співачкій поетеси Марусі Чурай. Бентекіть вона сердя цирюто та глибиною почуттів уже понад три століття.

Суспільно-романтика діл випала Марусі. Народилася вона в родині урядника Понтавського доброярного козацького полку Георгія Чурайа 1625 року. Невдовзі злившись без батька, від дважного урядника рагози з іншою козацькою старшиною після поразки народного повстання проти польської шляхти в 1637 році привезли до Варшави і стратили.

Георгій Чурай шанував коханту, і юнаця ця передалася на дружину його Гориню та доньку Марусю. Маруся росла красуною, мала чудовий голос і сама складала пісні.

Підкохко ходив Марусю молодий козак Іван Іскра. Був він хоч і мовчазною вдачою, та відзначався винятковим благородством. Іого, сина гетьмана на Ісірі-Острянці, знає і шанував сам Богдан Хмельницький. Та ніколи не освідчувався він дівчині в кохані, бо ходила вона іншого — Грицько Бобренка, сина хорунжого тож як понтавського полку, котрій до того ж був її молочним братом. Людиною був Гриць безвольною, слухався в усім матері. А вона, жінка користолюбна, наглядала синові за дружину — багату племінницю покровника Мартину Пущакія — Ганну (Галю) Вишнянку.

Це країно журбою, дівоче серце. Виніпавася журбою в по-

бідні. Без милого долі нема,

Стані світ торюю,

Без милого шашта нема,

Нема і скюю...

Так налагувавася трагічна клупок її долі. І коли навесні 1648 року Богдан Хмельницький підняв козацький проти польської шляхти й Іван Іскра та Грицько Бобренко пішли на війну, Маруся, тамуочи біль

роздлуки з коханим, склали чудову пісню, як на сьогодні є однією з найулюбленіших на Україні:

Засвіти встали козаченки
В піхви з полуночі,
Запланала Марусенька
Свої ясні очі...

Повернувшись з походу, Грицько одружився з Галею Вишняком.

Сум, безнадія оселилася в душі Марусі. І тоді до неї пришла думка роздрібнитися зі світом. Втратував її, витягнув з Ворскли Іван. Разом з Марусиною матірю — Гориніою Чурай — він давго виходжував дівчину...

В козацькі часи високо цінувалися жіночі гідності. Це формувало сильну, настури, співною була і Маруся. Не вмірло в її серці кохання до Гриця, але вона співала:

Будь бога я просити,
щоб ти був щасливий,
Ці зі мною, чи з другою —
повій мені мили.

І знову стала вона колишньою веселою Марусею. Знову дарувала на вечорніх чорници Грицько з молодою дружиною. Гочі його палахоти пристрастію, коли зустрічалися з Марусиним поглядом. Він напросився до неї в гости. І вона не відмовила.

Вона задумала створити по-місту — Маруся Грицько отримала...

Себе наспіно шиндро. Словна відчайдушна відчайдушна пісня...

Марусю посадили до острогу. Вілти 1652 року суд Понтавського полку засудив її досмертної карти.

Але Марусю не стратили. Коли оголосували цей вирок, крізьнатото пробився вершинський писаревес, який читав вірші, на амілоні карни. Він брунчив писаревес, який читав вірші Івана Галагана.

Миняють ніч думами,
піснами...
І я мінаю... І мінаю

дні...

Вона мочить і думає

піснями.

І не мінаю лиши її пісні.

Валентина ГАЛАГАН.

— Ну, от скажіте,

людоночки, навіщо

такій убивці та така краса?

— А це як то. Я маю

іншугаду.

Якська вона не схожа

на убивць.

Злючиниця, — а так бі

и зняв бішкапу.

На смерть іде, — а так бі

и поклонився.

— Бо ти такий вже,

чоловіче, зроду,

Все більки очі

й витріщав на вроду,

— сказала жінка з усміх

терпким...

Зімнати шапку!!

Себо перед ким!

Себо отакою,

що отруїв власною

рукою!

Та щоб над нею

обвалилась твердь!

— Побісі бога, вона йде

на смерть!

...Вона іша. А хмарі,

як подерти.

І сизий степ ще звечора

в росі.

І з коханкою кроком

до своєї смерті

була усім видніша

звидусі.

Стояли люди злякані,

пртихі.

Вона ща туди,

як до вершин.

Були вже риси мертві

і застиглі,

і тільки вітер коси

ворушив.

І тільки якось страшно,

не до речі,

на тлі тих хмар

і зашморг, була

ота голівка точена,

ті плечі,

той гордий обрис

чистого чола.

Дивитися страшно

на Івану Іскру...

І в тиші смертній,

і така ж коса.

Ліна КОСТЕНКО

МАРУСЯ ЧУРАЙ

(Уривок)

Стояла поміст. Рябі отари

далеко паслися на горбі.

Гойдався зашморг.

Бігли хмарі.

Хтось перемовився в юрбі:

— Люди! Хто привів

сюди дитину!!

— Та воно ж маленьке,

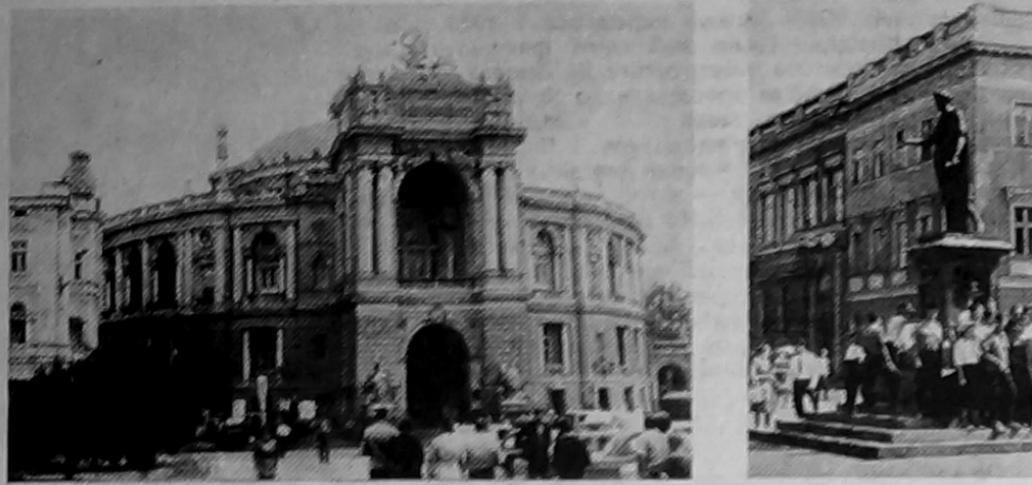
ще не розуміє.

— То ж чуракайте його

дома,

чого ж ви його

ПРОГРАММА ТЕЛЕВІДЕНИЯ

ОДЕСІ — ДВІСТІ!

«Я вам не скажу за всю Одесу» — хоча цілі п'ять студентських років ходив її вулицями. Одесу треба бачити. Виникла вона 1794 року на півдні України, біля самого Чорного моря, навколо великої глибоководної бухти, на місці фортеці Хаджибей. Засновник Одеси — генерал Дерібас. Герцог Ришельє обіймав тоді посаду градоначальника. Заснований ним ліцей — тепер державний університет. Над знаменитими Потьомкінськими сходинками герцог збудував пам'ятник.

Помітне місце в культурному житті діяльних і темпераментних одеситів займає тек-

атропера та балету — один з найкращих витворів архітектурного мистецтва Європи, побудований у 1884—1887 роках. А які чудові будинки з декоративно оздобленими балконами! Море... Курортна зона міста розкинулася на десятки кілометрів уздовж берега. Одеский морський порт — це ворота міста, а двір Одеси — знаменитий Прівіз.

На знімках: Одеський театр опери та балету; сімферопольські школярі біля пам'ятника Ришельє.

Текст і фото Миколи ЛІСОВОГО.

СМІЙТЕСЬ НА ЗДОРОВ'Я

ВИПУСК 76-Й

ЛІСТУВАННЯ

Сержант роздає солдатам листи з дому. Один з них віймє з конверта чистий аркуш. — Це чо означає? — питав сержант.

— Лист від дружини. — Але ж там нічого не написано?

— Ми з нею поговорили і не розмовляємо.

ВУЛІЦІ ПІДВЕЛИ

Чоловік напідпитку повертається додому опівночі і випадковується перед дружиною: «Я вийшов з ресторану що о дев'ятій годині». — Шо ти віршеш! — перепиняється його дружина. — Від ресторану до дому лише три кілометри.

— По праці, що короткі, але ж які широкі!

ПІСЛЯ ВЕСІЛЛЯ

Молодий говорить молодій: — Ну, а тепер що робитимемо?

Вона: — Хіба ж я знаю. Раніше було зовсім інакше. Ми прогулювалися в парку, засіджувалися на лавочку, дивилися на зірки... Тепер усе це втратило сенс.

Молодий приніс молодій шавармі. Оглинувши її з усіх боків, вона питає:

— А тобі часом не дали інструкції, як нею користуватися?

ЛІЦЕМІР

Вчитель: Хто такий лицемір? Учень: Це хлопчик, що йде до школи з усмішкою на устах.

ТЯЖКА СИТУАЦІЯ

— Мое кохання до вас, Марійко, таке велике, що я пішов би в амфі в саме пекло. Шоб вас добути, я готовий до бою з самим дияволом!..

— Будь ласка, поговорить із мене маюмо.

ТРОХИ НЕ ТЕ

Покупець: — У вас бують однотонні змії пальто?

Продавець: — На тонні немає, але кілограмів на п'ятдесят набереться.

ГОСТИНИЦЬ

— Оксано, ти знову дітей у селі везеш!

— Та соромно до батьків з порожніми руками ідти.

ВІДПОВІДЬ

Малий хлопець до батька: — Чого Адама створили, ніж Еву!

— Щоб хоч один мужчина знає справжню дату народження жінки.

НЕМА СЕНСУ

— Яке сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

Молода пітнає молодого: — Чому ти всоди кажеш, що одружуєш з міною лише заряди великого посагу? Адже в мене юдині копійки нема за душою.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.

— Як сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчора снія.